

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ארץ ישראל - ארה"ב - לונדון

שבת מברכים - פרשת במדבר

כ"ד אייר תשע"א

גליון תקי"ט

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:52	8:21	7:16	
8:55	8:19	7:01	ירושלים
9:30	9:18	7:59	באר פארק

מברכים החדש: ראש חודש סיון א"ה ביום שישי
הבעל"ט המולד: יום ד' שעה 2:12, 10 חלקים

דברי תורה

ממורינו הגה"צ אב"ד
דקהילתנו שליט"א

ברשי' מתוך חיבתו מנאן, וי"ל המונה עפ"י מ"ש בשה"ק נעם אלימלך על מה דאיתא בחז"ל (יומא כ"ב): דרמי קרא אהדי כתיב והיה מספר בני' וכתיב אשר לא ימד ולא יספר ותרצו כאן בעושי' רצונו של מקום וכאן באין עושי', וכתב דהפי' הוא כד, שבאמת מן הנכון היה שלא ימנו את ישראל כי בני' הם המעט מכל האומות, וחז"ל שלא יאה המיעוט בטל ברוב, וטוב שלא יהיה להם מספר, אך כשישראל עושי' רצונו של מקום אז הם דבוקים בו ית"ש, ופסקינו בשו"ע יו"ד (יו"ד סי' צ"ב) בדבר הדבוק שצריך ביטול כנגד כל הדבוק, ומכיון שאנו דבוקים בו ית"ש אינם יכולים לבטל אותו, וז"ש כאן בעושי' רצונו של מקום פ"י ואז יוכלו למנותו ומצוה למנותם מחמת שהם דבוקים ואין מוציא להם המנין, אבל כשאין עושי' רצונו של מקום אז לא ימד ולא יספר מחשש שיוק להם המנין, וזה שפירש"י מתוך חיבתו מנאן כי הם דבוקים בו ית"ש והם חביבין אליו למנות כדי לקרבם אליו ית"ש ויתעלה אמן, עכד"ה. ודבריו הק' בכיבוד דברי הגמ' חידוש הוא, כי בפשטות פי' הגמ' כאן בעושי' רצונו של מקום אז אין להם מספר, וכשאין עושי' רצונו של מקום הם מספר עיי"ש ברש"י. אך לפי דברי הנוע"א הפי' בהיפך, שבעושי' רצונו של מקום הם מספר וכשאין עושי' רצונו של מקום הם מספר.

אך נראה דאפשר לומר כיסוד דבריו הק' של הנוע"א ולפרשו כפשטות הנלמד במו, דהנה ענין הספירה שסופרין דברים לידע כמה יש להם, הספירה הוא שמאחד כמה דברים אחדים במה שסופרין אותם, בדרך משל כשיש לאדם אלף מטבעות, עד שלא סופרין אותם אין בין המטבעות זה לזה, וכסופרין התאחדו, שכל אחד יש לו מספר שקשור לשני, הראשון הוא הראשון שבאלף והשני הוא השני שבאלף וכו' וכשאין שני אין ראשון ואם אין שלישי אין שני וכו', אך בכל מספר צריך שיהיה גם דבר הגורם לאחדותם של הנספרים, וכשיש לאדם אלף מטבעות, המאחד הוא האדם שיש לו את המטבעות שיהיו יחד, יש לראובן חמש מאות ולשמעון חמש מאות אין שייך כאן מספר אלף, שאין שייכות בין החמש מאות של ראובן לחמש מאות של שמעון, אך אם יהיו שניהם בחדר אחד ורוצים לספור כמה מטבעות יש בחדר אז שייך לצרף את המטבעות של שניהם, כי החדר הוא המאחד את המספר, וכן הוא בכל ענין הספירה, המספר הוא המאחד את הדברים הנספרים וצריך שיהיה גם דבר הגורם לאחדות, ולפי"ז י"ל הפי' בגמ' כד, שכשישראל עושי' רצונו של מקום דבוקים בו ית"ש אז לא ימד ולא יספר, כי הרי הם נכללים באין סוף ב"ה, שהוא האחד היחיד ומיוחד והוא המציאות של אחדות ואין מה שמאחד אותו, ולכן לא שייך לספור את ישראל ככה"ג כי אין דבר המאחד את הנספרים הם נכללים באין סוף ב"ה, ולו נכיוול אין מקום כי הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו, וא"כ אין מקום ולא שום דבר שייך לומר שהוא מאחד את כלל ישראל הנספרים מאחר שהם דבוקים בו ית"ש, המשך בעמ' ב'

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ד
שליט"א

מוצש"ק פרשת במדבר - ארה"ב

זה הוא הכנה למות תורה שבדג השבועות, כי פרשת במדבר מתחלת עם מנין בני ישראל ולכן זה בא לרמז שמספר הוא ענין של אחדות כי מהותו שהוא נוצר ע"י שמוסף את סולם שאז סופרים את הכל וכל היחידים מצטרפים למס' אחד, וזהו כדי לרמז שההכנה הגדולה לשבועות היא האחדות, וכדאי' ויחן שם ישראל כנגד ההר והביא רש"י מחז"ל כאיש אחד בלב אחד כי רק באחדות אז היו מסוגלים וראויים לקבל התורה, אבל בלא זה לא יכלה להיות קב"ה"ת ורק ע"י אחדות נהיו כלים ראויים לקבל התורה, וממילא שזהו הרמז במה שקוראים פרשת במדבר קודם שבועות כדי שנוכח לעבוד ולהיות בתוקף ועוז איתנים מאוד על ענין אחדות ושלוש מיט חסד שהיא ההכנה הגדולה לוי"ט קודש שבועות, כי חוץ מזה שיש להתקדש ולהטהר ולהתעלות לשבועות אף זה צריכים לידע שצריכים כל ישראל שיהיו שרויים באחדות, וממילא בזה יובן ענין הנ"ל שלכן המתין השי"ת למנותם חודש שלם אחר שהוקם המשכן כי ע"י הקמתו שרתה עמהם שכינה שזה מסוגל להביאם לאחדות וע"י ע"י שכינה שמאירה בכולם ואז יתגלה חיבת השי"ת אליהם יותר ויותר וממילא שלכן הרבש"ע חפץ שיעבור חודש שלם מהקמת המשכן עד מנין בני' כי זמן בי"ד שלושים יום, ושלושים יום קודם החג דורשין בהלכות החג והוא זמן של הכנה לוי"ט שעי"ש שהם באחדות וע"י השי"ת אוהב אותם ואז מתגלה חיבת המקום לישראל, וממילא כיון שסיבת המנין שמפני חיבתו מונה אותם כל שעה ורצה השי"ת שעי"ש מספר יתגלה חיבתו אל בני ישראל, לכן המתין לזה אלו השלושים יום שאכן יקנו בהם בני' את האחדות ע"י שכינה שעמהם ואז ממילא גם יהיו תמיד באחדות או לכן נתן להם כוח אלו השלושים יום שעי"ש המשכן שהוקם שם היה להם עיי"ז כוח של השראת השכינה שהוא געולדיגע כוח עליון שיוכלו לזכות לאחדות ושיושפע עליהם בהתגלות חיבת הקב"ה, ולכן קיבלו לפני המנין את זה החודש האחד כדי שיהיו כלים ראויים לקבל ואם יהיו כלים ראויים לקבל זה ישאר עליהם לתמידות, הגם שהיה זה בשנה השנית ולא בשנה ראשונה של מ"ת עכ"ז כיון שאף עבור המנין היה חודש הכנה של אחדות ע"י השראת השכינה שהוא נצרך לחיבת השי"ת לישראל שעי"ש המנין עכ"ז היה בזה הכנה לדורות למות תורה שבכל שנה ושנה שג"כ צריך לו האחדות, וממילא ע"י קריאת פרשה זו של המנין לפני מ"ת בכל שנה זוכין ג"כ לאחדות כמו שהיה שם ע"י המנין ולכן היה זה באיחור של חודש בגלל האחדות וכו"ל.

והנה ע"י המנין רואים כאן עוד ענין שהנה המנין היה מבין עשרים שנה ומועלה כל יוצא צבא בישראל ואילו הללוים נמנו מבין חודש א"כ משמע שהלוויים אינם בכלל כל יוצא צבא בישראל א"כ מזה יוצא ונראה שכולם הלכו לצבא ה', ולכאור רק הללוים לא הלכו לצבא וצריכים להתבונן בזה הענין והטעם ולכאור י"ל שהפשט הפשוט הוא משום שהם נקראים העובדי ה' ולכן היה בזה היה סידור בסדר מוסדר כי המשך בעמ' ב'

בפרשתן איתא וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארמ"צ לאמור, והנה ידוע שהכל מרומז בתורה ובתורה אי' פשע"א"ס, ולכן יל"פ הענין מש"כ בפסוק זה כאן לפי"מ שידוע מאמר ההייליגע זיסע רמב"ם שאמר שאם רוצים להתקרב לאבשב"ש כדבעי אז עבו"ז יש לברוח למדבר ולהתנתק מכל העוה"ז והשקר ותאוות עוה"ז שיותר שכיחים במקום ישוב בני' כדי שיוכל להתבדל מהשקר ותאוות עוה"ז פון די שלעכטע גוים, שלעכט"ס אויף אלע שלעכטע גוים אלעס גוטס פאר אלע אידן, ועיד"ז להיות פרוש מכל העולם כדי שיוכל להתדבק בקונו כראוי, וכדמתאמרא מאמר משמי' דמרן הרבי זיע"א [מוהרמ"מ] מלעלוב ויקחו לי תרומה - אם רוצים להתדבק בה' העצה היא - תרומה להתרומם א"ע מעל העוה"ז וענינו ולפרוש מזה וממילא יל"פ שזהו המכוון אצלינו, וזהו שמרומז כאן בפסוק וידבר ה' אל משה במדבר - דהיינו שמי שרוצה לדבק בבוכ"ע ולקנות קניינים בתורה ובקונו כדבעי אזי העצה היא ע"י שיפרוש עצמו מעניני עוה"ז כמי שהולך למדבר ולכן כתיב כאן מדבר סיני דייקא במדבר סיני שהוא רומז לשפלות רוח, כי מי שהוא שפל רוח לא הולך בגדולות ולא מתאוה לעוה"ז וניקל לו יותר לפרוש מהם בבחי' מדבר וכן להיפך שע"י בחי' מדבר זוכה לבחי' עוה"ז של סיני כי ע"י שפורש מתענוגי עוה"ז בא לשפלות רוח ואז זוכה לבחי' תורה שניתנה בסניני ונעשה לכלי של קבלת התורה ויוכל לזכות להיות דבוק בקונו כדבעי.

ומסופר על דה"ק ההייליגע סאטמאר רב שהיה אצל ההייליגע "חזון איש" ושם דיברו על דא הוא, בתוך הדברים הזכיר הה"ק מסאטמאר את הרמב"ם הק' הנ"ל על המדבר שכדי לזכות לתורה"ק יש לפרוש למדברות וממילא שאל את החזון"א היכן הם המדברות בימינו והלא אנו לומדים בערים מיושבים בכל מיני תושבים, ושאלו איזה מדבר ואיה הוא אותו מדבר היום בזמנינו וענהו החזון"א שהיום בזמנינו המדבר זה הישיבה ששם יכול לפרוש עצמו לגמרי משקרי העוה"ז ולהתדבק און שטייגן בבוכ"ע וי סדארף צו זיין, וכמו הריב"ז שיעיבט של פעם שהיו סגורים ומסוגרים ולומדים רק תורה און נאך תורה ויר"ש ומידות טובות, וכמסופר על ישיבות כישיבת חכמי לובלין ועוד שהכל היה מוכן להם בפנים הישיבה ולא היו צריכים לצאת כלל מפתח הישיבה, כדי שיהיו התלמידים קודש לה' ולתורתו ולא יגעו מזהמת הרחוב ח"ו.

והנה רש"י הק' אומר שמתוך חיבתו של ישראל מונה אותם, שבא' בניסן הוקם המשכן של השראת השכינה, ובא' באייר מנאם, ותמיד מנה השי"ת את ישראל מרוב חיבה, ולכאור יש להבין ממה נפשך, שאם כבר קודם השראת השכינה כבר ספרם מרוב חיבתם, א"כ כבר היה צריך לספור אותם עוד לפני ניסן ואפי' קודם להקמת המשכן, ואם המתין להקמת המשכן משום שאז שרתה שום שכינה א"כ למה המתין חודש שלם מהקמתו עד א' אייר ורק אז מנאם והלא שכינה שם מא' ניסן וכבר אז יכול למנותם ולמה היו צריכים להמתין חודש שלם זמן מדוייק עד א' באייר.

אלא שבתוה"ק אי' פשע"א"ס וממילא יתכן לומר שקן הוא הפשט: שהנה מובא מאמר מצדיקים שפרשת במדבר נקראת בדרך כלל קודם חג שבועות, משום שמש"כ בריש פרשתן דבר

בתוך"ק א" עא"ס פשטים וממילא קען זיין שהפשט הוא שכיון שהלוויים היו כסדר דבקים בה' ולא חטאו, וממילא שהם מרמוזים על הצדיקים שלא הוצרכו לילך לצבא אלא תפקידם של אלו הלוויים הצדיקים היה להתפלל על בני ישראל כדי שינצחו בכל המלחמות, כי סתם יהודים מיישראל הלכו לצבא אבל הלוויים וכל הצדיקי אמת שתורתם אומנותם היו כסדר מתפללים להשפיע השפעות טובות לכל ישראל.

וממילא שאגב רואים שיש כאן עוד דיוק מופלא שרואים שסתם יהודים הלכו לצבא כבר בגיל עשרים אבל אצל הלוויים עבודת הקודש שלהם של עבודת ביהמ"ק הי' מבן שלושים לכות, ולכא"ו יש להתבונן שממילא זאת שבגיל עשרים ילך לצבא הי' מוכן שאז מקבל הכוחות הנכונים שיזכר האיש הישראלי לעמוד בקשרי מלחמה, אך למה אצל הלוויים היתה העבודה מגיל שלושים דייקא, ובתורה אי' פשעא"ס און קען זיין ש"ל לפימ"ש"כ בן שלושים לכות, בדמשנה כ' שם לפני זה בן עשרים לרדוף הדיינו שרודפים אחרי השונא העמלק במלחמה כדי לכולות ולמחותו, ואז דייקא אחר"ו בן שלושים לכות, והביאור הוא שהנה לכא"ו צ"ב מש"כ בן עשרים לכות וכו' מה חסר לכווח והרי הוא בריא כשור ואוכל טוב, אלא שבתורה אי' פשטי"עא"ס ממילא יתכן לומר שבן עשרים לכות זה כוח למלחמה כדי להכות בחוזק את עמלק, אבל לא לשוב הדעת, ולכן בביהמ"ק שהיו צריכים עבודה חשובה לשאת המשאות בכוח רב ולא סתם כוח אלא עם ישוב הדעת הנכון של יר"ש ששם כתיב ומקדשי תיראו, לזה היו צריכים בן שלושים דייקא ולא בן עשרים כי האדם שהוא בן שלושים אז הוא מיט די ריכטיגע ישוב הדעת ללא בהילות, משא"כ בן עשרים יכול רק לרדוף האוייב וזה לא סגי לעבודת ביהמ"ק וכמו שמצינו שכ' בארון אצל דוד המלך שאפי' שחשבו לטוב להחזיק הארון אך לא היה כראוי, כי הארון נושא את נושאיו ואינו צריך למסייע, ורק כדי לסכר את הארון זה נראה שהלוויים נושאים אותו והם שכחו ורח"ל גישט געטויגט, ממילא שע"כ היו הלוויים צריכים להיות ביישוב הדעת מיט א געוולדיגע יר"ש והיו גם צריכים אהרן הכהן והלוויים לפני"ו לכסות הארון וכלי הקודש ולא הותר ללוויים ליקרב שם ולא ליגע בכלי הקודש אלא רק אם הוא מכוסה, ולכן עבודת הלוויים מבן שלושים דייקא כי אז יש להם גם יותר ישוב הדעת נוסף לכות שבא כבר בגיל עשרים וראיה לדבר י"ל

שיחת קודש המשך מעמ' א'

שמרומז ד"ז בענין הכוח של בן שלושים בזה שידוע שגם החזן בימים הנוראים צריך שיהיה בן שלושים כי אז יש לו יותר ישוב הדעת, ולכן כמו"כ בן שלושים לכות אצל הלוויים הוא ג"כ מטעם זה שהיו צריכים די ריכטיגע ישוב הדעת לקבל את הכוח א געזעצטע כוח מיט די יר"ש כדבעי אצל עבודת המשאות, וזאת זוכים יותר בבן שלושים.

יעצ והנה עכשיו שהגענו למשאות הלוויים שהיו כדרך הנייתם ושם כפי שאנו רואים איז דא א אינטרסענטע זאך שיש בהם מורח מיט מערב - קדמה נקרא מורח מקדימה פון פארן, ומערב נקרא אחר, ולכא"ו השכינה נקראת מערבית, ומה הפשט שקדמה נקרא מורח ולמה השכינה נקראת מערב, וגם יש להבין אם שכינה במערב למה אנו מתפללים שמו"ע לצד מורח ואמנם כן בתפילות שמתפללים יתכן שיש עוד עניינים אבל עכ"ו אם שכינה במערב אי"כ לכא"ו היו צריכים להתפלל בצד מערב, ועוד צ"ב אם שם השכינה אי"כ שם הוא הצד החשוב ולמה נקרא מערב אחר, אלא בתורה אי' פשעא"ס עא"ס, ולכן י"ל לפימ"ש"כ שכשיצאו בני"ו ממצרים הלך עמוד האש לפניהם ועמוד הענן מאחריהם וכ' בקרי"ס אצל עמוד הענן שהיה הולך כשעמוד האש בא, אך בלילה של קרי"ס או גם בקרי"ס בלילה עמוד הענן לא הלך לגמרי אלא הלך לאחוריהם והיה שומר עליהם ע"י שהיה קולט את החיצים והבליסטראות הנוראות שזרקו הגויים והיה עמוד זה הענן קולטם כדי שלא יפגעו בבני ישראל.

וממילא עזה"ד י"ל ענין הנ"ל שלכן אף השכינה מניחה המורח החשוב והולכת למערב מרוב חיבתן של ישראל לפני השי"ת וממילא כמו"כ אף זהו מרמז על השכינה הק' שהיא אכן מערבית מאחור שהולכת שם כאם העומדת מאחור ומשגיחה ושומרת על כלל ישראל שח"ו לא תשלוט שום רע על ישראל "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל", והפשט הוא שהשכינה רוצה בדייקא לעמוד מאחורי בני ישראל כדי שלא יזכרו להזיקם, וכביכול הי' עומד בצד מערב ומשגיח על בני ישראל שלא ישלוט בהם שום רע והשכינה הק' משגיחה שיושפע על אידישע קינדער אלעס גוטס, וכמו ששם הי' הולך לפנייהם בעמוד ענן יומם ועמוד האש לילה ואח"כ הלך הענן לאחוריהם להצילם כן השי"ת כביכול הולך אחריהם להצילם מרעת אויביהם להסיר שטן מאחריהם. וזהו כל שמחת השכינה שיישראל שמחים ויש להם אלעס גוטס וכו', הי' ירחם ובעצמו ישמרנו בגו"ר וישמור שמירה

עליונה, וברור"ר ישפיע על כולם השראת השכינה, ויעזור שמלנו נתחזק ונשמה בשלום ושלוח באחדות כאיש אחד בלב אחד שזה ההכנה לקבלת התורה והכלי הראוי לקבל התורה, וכידוע שקודם לקב"ה"ת אף אחד לא היה חסר לו מאום, כי הי' נתן להם כל הטוב, וזכו שפסקה זוהמתן והיו בחי' מלאכים ובאו להתגלות אלוקית וראו כביכול את הבוכ"ע מיט די פליישיגע אויגען (בעיני הבשר) שאין עוד מלבדו, וראו את האמונה בה', ונתרוממו למדריגות הגדולות מאוד עד שפרחה נשמתן וביקשו שמשוה רבינו יאמר הדברים, והמלאכים הכתירום כב' כתרם שאין לנו שום השגה, וממילא אף עכשיו ומדי שנה ביו"ט קודש שבועות מתגלה ומתעורר למעלה בשמים אותו עת רצון והתגלות שהיה בימים ההם באותם הבחינות, והיייליגע זוסע צדיקי אמת הקדמונים ברוחם הגדול השפיעו להתגלות גם בעוה"ז, כמובא מצדיקים קדמונים שבשעת קב"ה"ת כשקראו את קריה"ת בשבועות היו מעלים את תלמידיהם ומקורביהם וגילו להם את מעמד הר סיני, והיייליגע זוסע שרפי מעלה צדיקי אמת הקדמונים, וכמו שאנו מבקשים תמיד בימים ההם בזמן הזה שהשפע שהיה בימים ההם יתגלה אף לנו בזמן הזה שיעזור השי"ת שיושפע להתגלות ועת רצון הגדולה לנו בעוה"ז כמו הצדיקים ההם הגם שאין לנו בהם שום השגה אויכעט, רק צריכים ללמוד מהם המוסר בפשטות.

השי"ת ירחם ויתן כל הרפואות שלימות שלפני קב"ה"ת כולם נתרפאו, ויתן בכללות ופרטות כל הישועות שלימות פרנסה בהרחבה גדולה וניקל, עשירות גדולה מופלגת בגו"ר בכל העניינים, שנשוב בתשובה באמת מאהבה אויף א זיסע אופן אויף אייביג ועשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ויקדשנו ויכין אותנו לכ' היו"ט קודש שבועות כדבעי, ויזכנו ויטהרנו לתיקון השלם, ונזכה כולנו לקבל נעשה ונשמע את כל התורה ומוצות בשלימות וברצון, און שטייגן בהתמדת התורה מיט א גוונטע אידישע שמחה וישמחנו בשמחת התורה והמצוות שטענדיג מיט א גרויסע שמירה עליונה על כל כלל ישראל, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ויתן לכולם בכללות ופרטות א גאנצע רפו"ש א בריאות השלימה הגוה"נ אויף אלעס, רפואות וישועות וברכות שלימות בגו"ר וגאולה שלימה, וברור"ר יבנה עכשיו את בית המקדש שכבר השנה ביו"ט קודש שבועות נעלה שוין לרגל לביהמ"ק אויף א זיסע אופן אויף אייביג. השי"ת ברו"ר יתן לנו שמחות בניקל, ואת בנין ביהמ"ק בשמחה ובניקל, אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

דברי תורה המשך מעמ' א'

משא"כ אם חלילה אין עושין רצונו"מ אז שייך לספור אותם ככל שאר הדברים הנספרים, כי יש דבר ומקום שמאחד אותם, שמונין כך וכך אנשים יש במקום הזה, וזה מה שפירש"י מתוך חיבתן מנאן, שבנ"י היו אז במדריגה גדולה של עושין רצונו של מקום והיו חבוקים ודבוקים בו ית"ש, והרי אמרנו שבכה"ג לא שייך לספור אותם, וא"כ למה מנאן, וע"ז פי' שמתוך חיבתן מנאן, שהמנין היה לא בכדי לדעת כמה הם ולאחד אותם במספר, שזה לא שייך אצלם וכמ"ש, אלא כוננת המנין היה רק משום חיוב, וכדרך משל למי שיש לו אלפי אלפים ורובבות דינרי זהב עד אין מספר, מ"מ מופעם לפעם מתענג הוא בספרו כמה אלפים דינרים, על אף שאין המספר למען ידע כמה יש לו, מ"מ מתענג הוא מעצם הספירה, כן הדבר המספר בני"ו, על אף שאין המספר לתכלית מה, מ"מ מתוך שאהובים ועשבים הם אצלו ית"ש, החיבה והאהבה עושה שמתענג הוא בספירה הזאת, וזה

מ"ש שמתוך חיבתן מנאן, ועפ"ד י"ל הכתוב ואתכם יהיו איש איש למטה, דהנה כתב בענין א"ה הנ"ל שכשעושין רצונו של מקום הם דבוקים בו ית"ש, ולכאורה וכו' איך אפשר להידבק בו ית"ש והלא איש אוכלה הוא, אך ע"י שדבוקים בצדיק ע"י"ו הם דבוקים בו ית"ש, וכדאיתא (כתובות קיא): ואתם הדבקים ב' א' וכו' אפשר לדבוק בשכינה והכתוב כי ד' א' איש אוכלה, אלא כל המשיא בתו לת"ה והעושה פרקמטיא לת"ה והמנהגה ת"ה מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאלו מודבק בשכינה, וכתב מהרש"א ע"פ מ"ש את ד' א' תירא לרבות ת"ה, השה מוראו למקום, והוא מבואר הדיבוק בזה כי הנפש מתדבק ברוח והרוח בנשמה והנשמה תחת כסא הכבוד צרורה בצדו החיים לעוה"ב כדמסיים בהאי קרא חיים כוללים היום, והשב בזה שלשה דברים הדבוק בגוף משיא בתו לת"ה, ומנהגה מנכסיו הוא הדיבוק בממון, והעושה פרקמטיא לת"ה אין זה דיבוק ממון שהרי לא נתן כלום מעצמו אבל הוא דבוק שכלי להנהגתו בכל מה שאפשר עמ"ד.

מבואר מזה שכל הדרכים שמתו הו"ל איך להידבק בשכינה הכל הולך למקום אחד, והוא להידבק בת"ה וע"י הדיבוק בת"ה ע"י נקראים דבוקים בשכינה, ולזאת י"ל שלפיכך נצטוו ואתכם יהיו איש איש למטה כדי שיהיו דבוקים למשה ואהרן וע"כ יהיו דבוקים לשכינה. (שמדבר תשס"ט)

תורת אמת

פנינים יקרים על הפרשה

תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן (א, ג)

יש לומר שמילת "צבאותם" היא מלשון "מראות הצבאות" כי צדיקים הם בבחינת "מראות צבאות" שהחוטא המסתכל בפניהם מרגיש את עוונותיו, כדמיון המשחיר פניו שאינו מרגיש בכלקולו עד שמתכלל במראה. יתן שאין אז הוא נעני עצמו, והו' "תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן" שאתה ואהרן תהיו למראות צבאותם להודיע אותם את פנימיותיהם. ועל כוננה זו אמר דוד המלך ע"ה "שית"י ד' לגנדי כי על די' שהסתכל בפני הו"ה הרגיש תמיד בחטאיו. וידוע שגם על הצדיק שורה שם הו"ה והמסתכל בו רואה את קלקולו כמו במראות הצבאות ולכן אמרו "הוי גולה למקום תורה" שילכו אל הצדיק וידעו עונותם. (הרה"ק רבי שרעא יאיר מביאלאוועיז י"ז, ארון ערות)

והלויים למטה אבותם לא התפקדו בתוכם (שם, טז)

יש לרמוז שהתורה מלמדת לנו דעת בפסוק הזה לדורות כי נצחית היא, דהנה יש לפעמים בני צדיקים שסבורים שהעצקות תחזור לאכסניא שלה ואינם יגיעים לרבי עבודתו ית"ש וכסבורים שכשאפילו לא יתייגעו להסיר מסך הסכלות לשיהיו דבקים בקונם יבוא זה להם בירושה וכות אבותיהם. על זה העידה התורה במקרא הלוה "הלויים למטה אבותם" כלומר הרוצים שיבוא דביקות בירושה ממיטה אבותם (לויים מלשן וילוו עיך, הפעם ילוה וכו') "לא התפקדו בתוכם" - לא יזכר ולא יפקד להם הדביקות הזה בתויותם ובפנימיותם רק דמיונות שוא ח"ו וזוה הבין מאמר הו"ל: "הזהרו בני עניים שמהם תצא תורה". (הרה"ק רבי צבי אלימלך מירעט ז"ע, אגרא דבלה)

תולדותיו

רבינו נולד בחודש תמוז ד'תרמ"ב בכפר דלץ (מצרים) בתקופת הגאונים ומיוחס עד התנא ר' חנינא בן דוסא. מורו הראשון של רבי סעדיה היה אביו, רבי יוסף. הנער היה מוכשר מאד ובעל תפארת מהירא. כשפירסם את ספרו הראשון, "האגרון" - ספר דקוק עביר ראשון שהיה לתועלת ללומדים, למשוררים ופייטנים, הוא עדיין לא היה בגיל עשרים שנה.

עד שהגאון רבי אברהם אבן עזרא, שהו כמאתיים שנה לאחר מכן, שיבח ספר זה של רבי סעדיה מאד וקבע כי הוא היה בר-סמךא גדול בתחום זה.

למד את סוד עיבור השנים, לשון וספרות ערבית, ביולוגיה, פילוסופיה ואסטרונומיה והתכתב עם הרופא והפילוסוף ר' יצחק בן שלמה הישראלי מקרואן בנושאים בן התקפה. נודע בבקיאותו בכל התורה והתלמוד.

בעקבות המחלוקת בענין הלוח בין ר' אהרן בן מאיר וחכמי בבל בשנת ד'תרט"א החליט להעטרף אל חכמי בבל ועבר לבגדד (עירק). חכמי בבל שהתפעלו מאישיותו, חכמתו וכשרונותיו מינוהו ללמד את כתבי הקודש בישיבת פומבדיתא.

לאחר שנחשף לנוסחי התפילה השונים במצרים, ישראל ועירק חיבר סידור תפילה בו קבע נוסח אחד. כתב פירוש לתנ"ך ולספר יצירה, ספרי הלכה ופיוטים, תרגם ספרים לערבית וביניהם את "מגילת בני חשמונאי" [מגילת אנטיוכוס] והביא בהקדמתו הוכחות שנס הנוכה נרמז בנבואות התנ"ך. לפגמים אלו בשאלות השיב באופן ברור ומסודר.

רבינו סעדיה בן יוסף היה אחד מדורות הגאונים, ששמו מאיר את שמי היהדות עד היום. הוא נולד בעיירה מצרית קטנה, בקרבת המבצר העתיק פיתום, אשר יחד עם רעמסס נבנה בזמנו על-ידי בני ישראל שהיו משועבדים לפרעה. משפחתו התייחסה אל יהודה בן יעקב.

פעילותו נגד הקראים

לפרסום גדול זכה רבי סעדיה כשיצא חוצץ נגד הקראים שהתעצמו מאד בימיו. כת זה, שנוסדה הרבה שנים לפני דורו של רבינו, נקראה "קראים" על כי מאמיניה החזיקו רק בתורה שכתבם ("קרא" וכפרו בתורה שבעל-פה. בימיו של רבי התחזקה הכת, ביוחד במצרים, וניסתה להרחיב את השפעתה ברחוב היהודי. מייסד כת הקראים היה יהודי בשם ענן בן דוד ממשפחת הירש גלותא אשר בבבל. הוא חי ופעל 180 שנה לפני רבי סעדיה גאון. כאשר דודו של ענן, הירש גלותא, נפטר מבלי להשאיר

אחריו בנים, היה ענן הראשון "בתור" לרשת את משרתו הנבונה של דודו. אולם, היות ולא היה רא-שמים במידה מספקת כדרוש למילוי משרה חשובה זו, סירבו גאוני סורא ופומבדיתא וכן מרבית יהודי בבל להכיר בו כריש גלותא ובהורו תחתיו את רבי שלמה בן חסדא, שהיה צעיר ממנו בשנים, אך התאים יותר למשרה בשל תכונותיו הנפשיות, משראה ענן שהוא לא יקבל את התפקיד שבו חשק, התמרו נגד מרות הגאונים והחל כופר במסורת היהודית כפי שהתגבשה במשנה ובתלמוד לפי פירושי חכמינו וזרונם לברכה, על-פי התורה שבעל פה שנמסרה למשה מסיני. הוא ייסד כת שהכירה אך ורק בתורה שכתבם ודחתה את קיום המצוות המעשיות שאינן מפורשות בתורה. במובנים רבים הייתה הכת החדשה דומה לכת הצדוקים שהייתה לפני חורבן בית שני. ענן בעצמו החל לפרש את התורה לפי רצונו ונטיותיו, ניתק את כל קשריו עם היהודים והיהדות והוציא את עצמו מכלל ישראל יחד

הספר עצמו מחולק ל-10 חלקים, כל חלק כולל מספר פרקים. בספר זה מעלה המחבר את היסודות העיקריים של האמונה היהודית ומרשי את הקשר בין בורא העולם, ישראל והתורה. אשר לתורה, כאמצי קשר בין העם היהודי והאלוקים, הוא משווה את התורה שכתב לתורה שבעל-פה המדוברים יחד את הבסיס שקיים העם היהודי ככלל ושל האדם היהודי כפרט.

לספר זה נודעה השפעה עצומה על המחשבה היהודית עד ימינו אלה. בימי הגאון שימש הספר תריס בפני הדעות הנפסדות שאיימו על האמונה היהודית התמימה, בעקבות השפעתם של הסופרים המוסלמים והנוצרים.

מלבד "אמונות ודעות" כתב רבי סעדיה ספרים רבים אחרים, ביניהם תרגום של התנ"ך לערבית, בערוף פירוש חשוב. חיבוריו האחרים שהתייחסו לכל תחומי התורה והמדע זיכוהו בכינוי שכונה אותו רבי אברהם אבן עזרא: "ראש המדברים בכל מקום". למרבה הצער לא כל חיבוריו הגיעו לידינו ורבים מהם אבדו במשך הדורות.

תשובת רבי סעדיה גאון

דרך התשובה שאותה עושים צדיקים החוזרים בהם מידי יום על מעשיהם ביום האתמול, שבו היו בדרגה פחותה מזו שהם היום, נקראת תשובת רבי סעדיה גאון. הוא תיקן אותה, על שום מעשה שאירע בו. פגע התארח רבי סעדיה גאון בביתו של יהודי. המארח לא ידע מיהו המתארח אצלו, אך על פי טבעו, כמכניס אורחים, אירח אותו בסדר פנים יפות ודאג הרבה מעבר לכל מה שנצרך לו. בטרם עזב האורח את בית המארח, נודע לו כי מדובר ברבינו סעדיה גאון. ניגש המארח, בהכנעה רבה, אל רבי סעדיה גאון, נפל לרגליו ובקש ממנו סליחה ומחילה על שלא חלק לו כבוד כפי שראוי לחלק לאדם גדול-כמותו.

התפלא עליו רבי סעדיה גאון וניסה להרגיעו בדברים: "והרי אירחת אותי בכל טוב הלב ולשבטיות רצוני המלאה, אף שלא ידעת לזהותי ועל-מה נוקח-אותך-לבך?"

השיב לו היהודי: "עכון, אירחתני את רבינו כראוי לארח אתם יהודי, אבל אם הייתי יודע שמדובר באדם גדול וקדוש שכזה, הייתי משתדל הרבה יותר ועל כך בא אני לבקש סליחה." שמע רבי סעדיה גאון את הדברים ופנה לקב"ה ואמר: "רבונו של עולם,

אן בכל יום ויום נודע לנו עוד ועוד על גדולתך וקדושתך. בכל יום אנחנו משיגים יותר ויותר ממעלתך מכפי שהשגנו ביום הקודם ועל כן מבקש אני ממך, רבונו של עולם, שכפי שאני סולח ליהודי זה ואני מודה לו על שהאיר עיני לעבוד אותך בדרך הכנועה ולבקש את סליחתך על יום האתמול, אנא סלח נא לי על שאתמול עדין לא היה ידוע לי את מה שאני יודע היום-ולא-הגתי-כשורה."

על מעשה זה שהיה בוקשתי של רבי סעדיה גאון, נקראת התשובה הזו על שמו וצדיקי עולם עושים אותה מידי יום ביומו.

רבינו חי בתקופה קשה ליהדות, תקופה בה נשקפה סכנה לאחדות האומה ולאמונה היהודית מבית ומחוץ.

אישיותו וכח מנהיגותו, אליהן נלוו למרנתו המופלגת ואהבתו הגדולה את היהודים והיהדות - אחרו את היהודים ברות התורה והמסורה. **רבינו הרמב"ם** שחי כ-200 שנה אחריו ואשר הושפע מרס"ג עמוקות, אמר עליו:

"אם לא רבי סעדיה, נשתכחה חס ושלום תורת ישראל. לפי שהיו בני דורו בעלי סברות רבות נשחתות, וכמעט שתאבד תורת השם לולא הוא עליו השלום. לפי שהוא גילה מן התורה מה שהיה נעלם וחזיק מה שנידלדל."

רבינו סעדיה חי שישים שנה. הוא נפטר בכ"ו אייר שנת ד' תש"ב.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הילולא צדיקיא

י"ם שב"ק כ"ד אייר	רבי יצחק ב"ר ישראל איסר הכהן פיינבוים רבה של ווארשא (תרע"א) נבחר אליעזר צבי סאפרין מקאמראט ב"ר יצחק אייזיק יהודה היילא (תרנ"ח)
י"ם ד' כ"ה אייר	רבי עקיבא ב"ר ישראל יוסף ב"ר חיים ב"ר נפשי יש מאנטוניא הי"ד (תש"ד) רבי בנימין מעלסקין ב"ר שלום רבה של קוממויות מקום עולה של שמיטת (תשל"ט) רבי אהרן שאול ב"ר יצחק הלוי האגנר ב"ר בני שאול (תקמ"ח)
י"ם א' כ"ה אייר	רבי יעקב ב"ר יעקב משה לורברבוים ב"ר נחום המעשט ועוד (תקצ"ב) רבי חיים ב"ר יעקב מענדל מקוסוב ב"ר תורת חיים (תרי"ד)
י"ם ב' כ"ה אייר	רבי אברהם יהושע העשיל טווערסקי נבאלין-ראדומישל הי"ד ב"ר גדלי (תרע"ט) רבי אליעזר צבי ב"ר יצחק אייזיק מקומאראט אור עינים ועוד (תרנ"ח) רבי חיים ב"ר אברהם זקן חורי, רבה של נאבס וב"ש (תש"י)
י"ם ו' א' סיון	רבינו סעדיה ב"ר יוסף גאון (ד' תש"ב) רבי משה חיים לוצאטו ב"ר יעקב חי יעקב ח' המחל"ב ב' מסילת ישרים (ה' תק"ז) רבי יצחק ב"ר חיים מואלווין (תר"א) רבי מרדכי יוסף טווערסקי ב"ר דוד מלאטפאלי (תרפ"ט)

פרקי הינוך

הרב שמואל שטרן מחנך ויועץ חינוכי

בנושא כיבוד אב ואם

שאלה: לצעיר הרב ה"כיבוד אב ואם" אצל חלק מילדי בלשון המעטה הוא לא כמו שצריך, כואב לי שהדרישות שלנו לילדים מתלווה בייחוסים - זכרנו שאצלנו על כל הגה וציוץ של ההורים - תיכף ומיד ובשמהרה היינו נענים, ברצוני מעל כמה חשובה זו איזה עצה - הדרכה, וייש"כ למפרע (1).

תשובה: בס"ד אנסה בטעימה ממש לנוע בסוגיא זו שהוא כאלף בית של הילד - והיות ויש בזה "בשעת מעשה" כיצד נגיב ויש "קודם מעשה" דהיינו איך נחנך שבס"ד בשעת מעשה יתאמצו הילדים במצוה כבירה זו. כדרכינו ננצל את השבת אחים יחד - בשב"ק, - חז"ל אמרו באבות פ"ד הלומד ילד למה הוא דומה, לדיו כתובה על נייר חדש, ולכן כבר בינקות ממש יש חוב לחנך שהילד יהי שומע בקול אביו ובקול אמו ולא לומר "הוא עוד קטן נוותר לו, אפשר וצריך להשוב לפני שמבקשים דבר מה מהילד, כיצד יגיב, אך לאחר שביקשנו והילד מסרב - ואנו ויתרנו לו הרי כאן הפסדנו הר"ק.

ולכן נחשוב היטב את צעדינו ונרגיל אותם שאם אבא ואמא אומרים דבר מקיימים בלי חכמות, אמנם הילד ינסה אותנו אבל אנחנו בס"ד נדע גם לעמוד על המשמר כי כל כוונתנו היא טובת הילד. כמו שנצטט בחמשך מספר החינוך.

חורים ואומרים "לד שומע לקול אבא ואמא" אין דרך חזרה, בית עם משמעת זה בית בריא.

כשהילדים גדלים יותר ויש הבנה, צריך מפעם לפעם לטפחם להם מדברי חז"ל וכן סיפורים על נושא כיבוד אב ואם, ללא קשר לאיזה חריגות או אי הקשבה או אי שמיעה בקול ההורים, כי המסר אז בבחינת "אין מרצים לאדם בשעת כעסו".

אנו נכשר אותו בשעת מעשה שיהא ממושמע וידע שעליו לשמוע לקול ההורים ללא עוררין, שילמד ויתרגל להיות ממושמע לקול מצוות ה' ומחנכו, שיהא באפשרותו לעמוד בשעת ניסיון וזיכור - שעליו לשמוע בקול אביו ואמו.

[שידעו ההורים ש"האידישקייט" להיות ילד יהודי כרצון אבינו שבשמים תלוי רבות בכיבוד אב ואם. אלו שמטלים בנעור שנוערי חסדים, יודעים שילד שמכבד הוריו (בגלל שאוהב אותם) יחזיק יותר מעמד וישאר באידישקייט יותר, לא יבעוט בה' בגלל ההורים, וזה מציאות מוכחת!]

כדאי אחת לשנה לכה"פ ללמוד בספר החינוך פרשת יתרו מצות "כיבוד אב ואם" דברים הוצבים להבות אש כמה מצוה כבירה זו מביאה להכיר בטובת ה', שזה תכלית המצוה וז"ל"ק:

"משרשי מצוה זו, שראוי לו לאדם שיכיר ויגמול חסד למי שעשה עמו טובה, ולא יהיה נבל ומתנער וכפוי טובה שזו מדה רעה ומאוסה בתכלית לפני אלקים ואנשים. ושיתן אל לבו כי האב והאם הם סבת היותו בעולם, ועל כן באמת ראוי לו לעשות להם כל כבוד וכל תועלת שיוכל, כי הם הביאוהו לעולם, גם יגדלו בו כמה יגיעות בקטנותו, וכשיקבע זאת המדה בנפשו יעלה ממנה להכיר טובת הא-ל ברוך הוא שהוא סיבתו וסיבת כל אבותיו עד אדם הראשון, ושהציואי לאויר העולם וסופך צרכו כל ימיו והעמידו על מתכונתו ושלימות אבריו, ונתן לו בנפ יודעת ומשכלת, שאילו הפגש שהננו הא-ל, יהיה כסוס כפרד אין הבין, ועריך במחשבתו כמה וכמה ראוי להזהר בעבודתו ברוך הוא." עכ"ל"ק.

כשמלמדים זאת בשולחן השבת ומסבירים עד היכן הדברים מגיעים מבינים שאם חס ושלום יש מהילד זילזול בלכבד הורים ח"ו, הרי יחסר לו לעתיד להכיר טובת הא-ל, הרי הוא לא יפנים את המודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי, אולי יאמר עם הפה ואפי שירי בהתלהבות "כי כל פה לך יודה" ועוד שירי הוראה, אך באם ח"ו מזלזל בכבוד ההורים חסר לו הבסיס להכיר תורה למי שהיטיב עמו - וכיצד יודה לה? לכבד הורים הוא כ"כ חשוב עד שנפסק (קידושין לא): "מכבדו בחייו מכבדו כמותו" ומדוע? כי אם ח"ו לא יכבד את הוריו יחסר לכבד את הבורא ית"ש - ולכן חשוב להשריש בחוק מצוות כיבוד אב ואם ויפה שעה אחת קודם.

פותחים לילד מחזור של שבועות בפייט של יום א' "אזון להוריי", ובפרט ליום ב' "אומן ומניקת", פלאי פלאים בפנים מסבירות ובטוב טעם ניצוק תוכן והבנה למצוה כבירה זו, ולא די שדורשים לכבד אבא ואמא - יש צורך להסביר כמו שרשי"ה ק בפרשת משפטים כותב "אשר תשים לפניהם" (שמות כא, א) אמר לו הקב"ה למשה לא תעלה על דעתך לומר... איני משריח עצמי להבינם טעמי הדבר ופירושו לכן נאמר אשר תשים לפניהם כשולחן ערוך ומוכן לפני האדם, ויש גיל שצריך רחוב קדוש להבהיר הדברים הפשוטים האלו ובס"ד עם תפלה נצליח.

כשנבין חשיבות הדבר נדע יותר לעמוד על דרישתנו כי זה קיום עתיד הילד שיגדל כיהודי ירא שמים ובעז"ה גם יחנך את בניו אחריו, ולא רק זו, אלא אף זו, החשיבות של מצוה הקדושה "כיבוד אב ואם", שהרבה גופי תורה תלוים בה וכל יסוד האמונה והמסורת תלוים בו כדברי הקה"ל לדוד זצ"ל וז"ל"ק:

"עיה"פ (שמות כ, יב) כבד את אביך ואת אמך. אחז"ל (קידושין ל) שהוקש כבודם לכבוד המקום, וי"ל בטעם שהחמירה תורה בזה כי הנה אנחנו מאמינים בני מאמינים בבית"ש וקבלת אבותינו שראו עין בעין ניסים

ונפלאות שעשה עמנו השי"ת במצרים ובמדבר והר סיני וקיבלנו כל זאת מאבותינו ואבות אבותינו אשר הורישו לנו מורשה אמונת אומן, ומי שמזלזל בכבוד אבותיו גם קבלתו אינה במורשה, וכן מי שמפקפק באמונה לא לבד שהוא כופר בתורה ובהשגחתו אף גם זאת מזלזל בכבוד אבותיו כאומר שהורישו לו ח"ו דבר שאינו אמת והיש לך בזיון גדול מזה שחושב אבותיו כשקרנים ח"ו, על כן שפיר הוקש כבודם לכבוד המקום כי זה תלוי בזה והבין". עכ"ל"ק.

זכית לשמוע מפ"ק ב"ק אדמו"ר מסקולוץ שליט"א וזה תוכ"ד: כשאבא, אמא, מכבש מהילד למשל להוריד פח אשפה, באותו רגע הפח אשפה נהפך ל"חפצא של מצוה", וכן, אם אמא מנקשת מילדה שיאכל, באותו רגע מאכל זה נהפך ל "כזית מצוה" מצות עשה ממש, וזה ההסתכלות שצריך להחזיר לילדים והיא באמת מהעבודה הקשה שבמקדש!

רואים מזה כמה צריך לשים דגש כבר בילדותם שיש חיוב לשמוע בקול אביו ואמו. בן סורר ומורה, הוא זה שאינו שומע בקול אביו ואמו, כ"כ החמירה תורה עליו שנהרג ע"ש סופו, ובאמת ראינו ושמענו מגדולי ישראל שהנהיגו עדה וכדר וכיבוד הוריים בכיבוד אב ואם לא יאומן כי יוספר, וידוע מאנשים פשוטים שמסרו נפשם על כיבוד אב"א וזכו לגדלות בשכר מצוה זו.

המחנך המפו הרב חנוך גולדפרב שליט"א א חוזר ושונה לתלמידיו בענין נפלא בעשרת הדברות דהם חמש בין אדם למקום וחמש בין אדם לחבירו. כיבוד אב ואם נחשב בקבוצה בין אדם למקום כי הם מהשלושה שותפים שבאדם.

ילד, צריך שירע האב, זה אינו מחלק של בין אדם לחבירו אלא הוא כבר הרבה יותר - היינו חלק בין אדם למקום! ובאופן כזה יש להסתכל על זאת.

ב"ק אדמו"ר האמרי חיים זצ"ל סיפר שפעם בילדותו הלך בלי רשות מהבית, אמו הרבנית הצדקנית ע"ה הכינסתו לאביו האהבת ישראל זצ"ל, כששמע זאת אביו הגיב על כך בזעזוע נורא וא"ל: "היחנך לא לשמוע בקול אמא" ולא יסף, וסיפר האמ"ח שמאז יותר לא הוצרכו לחונכם בענין הנ"ל.

כשמבינים הילדים שזה כיבוד אב ואם, קל יותר לחנך ולהנהיג להם. והדברים פשוטים אבל מרוב פשטותם זה לא נחקק בעצמות, לכן בשעת מעשה לא להטיף מוסר - אלא מפעם לפעם להשתחיל על רוממות מצות כיבוד אב ואם כשולחן השבת וכדר בטו"ט.

ילדים יקרים! מצות כיבוד אב ואם היא מצות עשה והשוה הקב"ה כיבוד אב ואם להש"ת.

למול עיני ההורים הילדים יא ספר החינוך וכדר וכשילד ח"ו נכשל בכיבוד אב ואם, - יש לתת הרגשה שפשוט הוא נכשל ח"ו בעבירה ובשל מצוה ויפה שעה אחת קודם ועושים מהמצוה עסק גדול, ומסבירים להם שעל זה אנו מתחננים מדי בוקר בתפילה "שתרגילנו בתורתך - ואל תביאנו לא לידי חטא ולא לידי עבירה",

כמוכן מפעם לפעם ניתן חיזוק למשתדלים, נשמח איתם, נשבח אותם, ועם תפילה מעמקי הלב שתהא ברכה בעימלינו אלו הבנים. א גוט שבת

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכת מזל טוב

לכבוד ידידינו החשוב והנעלה, חו"ב בתורה וחסידות, צנמ"ס הרה"ח ר' **משה פסדמן** שליט"א להגל שמהת אירוסיה הבת בשעתומ"צ יח"ד שיוזכה לרוב נחת מהם ומכל יוצ"ח, והזיווג יעלה יפה יפה אכ"י.

לעילוי נשמת

האי גברא יקירא, שמסר נפשו למען לימוד התורה בכל עת וזמן הרה"ח ר' **ישראל יודא** ב"ד יוסף ז"ל שטיין נלב"ב כ"ד אייר תשס"ט ת. נ. צ. ב. ה. הונצח ע"י בני ידידינו האברך החשוב והנעלה הרה"ח ר' **בנימין יוסף שטיין** שליט"א

מזל טוב אנדיא יאה

בשמחה ובחדוה, נשגר בזאת טנא מלא ברכות, לידידינו הנעלה, אוצר מלא יראת ה', אוצר כלי חמדה, פרי עץ חיים, משנתו ין ונקי, האי גברא רבא, חו"פ צנמ"ס, פא"מ, ה"ה

כ"ק אדמו"ר הרה"צ **מהר"ה רוזנפלד** שליט"א בנו הגדול של כ"ק אדמו"ר מוהרש"צ א"ה רוזנפלד זצוק"ל ונכד כ"ק מרן אדמו"ר הקדוש"ט מוה"מ"מ זיע"א

להגל שמהת אירוסיה הבת עב"ג הבה"ח המופלג בתו"ש ר' **משה מרדכי הורוונציק** הי"ו בשעתומ"צ

בן ידידינו הנעלה מחשובי ומתפללי בית מדרשינו ונכד כ"ק מרן אדמו"ר הקדוש"ט מוה"מ"מ זיע"א הרה"צ רבי **מנחם מנדל הורוונציק** שליט"א יח"ד שיוזכה לרוב תענוג ונחת דקדושה מהם ומכל יוצ"ח לתפארת המשפחות החשובות, ומשמחה זו יושפע שפע ברכה והצלחה אמן.

ברכת מזל טוב

לידידינו החשוב והנעלה מחשובי אנ"ש, רוזף צדקה וחסד, דבוק לרבוה"ק מללעוב, עוסק בהכנסת אורחים בלוג"ה הרב **אמנון שלום שליט"א** - לונדון להגל שמהת נישואי הבת עב"ג בשעתומ"צ יח"ד שיוזכה לרוב נחת ושובע שמחות וכט"ס

לעילוי נשמת

האשה החשובה מרת נעכא ע"ה בת ר' דוד ז"ל נפטרה ב"ד אייר תשנ"ו ת. נ. צ. ב. ה.

הונצח על ידי בנה ידידינו החשוב והנעלה, ידיו רב לו בזיכוי הרבים. ה"ה הר"ר **נחום דוד טמבור** הי"ו

לעילוי נשמת

האשה החשובה מרת **צינדל ע"ה בת הרב ר' איסר ז"ל** נפטרה ב"ד אייר תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה.

הונצח ע"י נכדה ידידינו החשוב והיקר העומד לימינינו הרה"ח ר' **ישראל יעקב וייסמן** הי"ז - צפת בזכות זיכוי הרבים יזכה לישועות וברכות בכל קודם וענינים.

מוקדש לעילוי נשמת

האי גברא יקירא, כלי מחזיק ברכה, מעוטר במדות ומעולות יקרים ומזהולל בתשבחות הרה"ח ר' **אלעזר בהרה"ח ר' צבי ז"ל רייכער** נלב"ע עש"ק ב"ג אייר תשס"ז ת. נ. צ. ב. ה.

הונצח ע"י בנו הנדיב הנכבד והיקר, רודצו"ח, לבו ער וחס לכל דבר שבקדושה, הרה"ח ר' **שלמה רייכער שליט"א** - ירושלים